

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. шваб. 143.322.
Адреса для телеграм:
— „Діло“, Львів. —
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячної: в краю 450 зод.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 3 шв. фр., Чехо-
словацькій 30 ч. к., Румунії 15 лей,
Болгарії 750 ал., Австрії
750 шл. — Зміна адреси 1 зод.

В СПРАВІ ОГолошень
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Жидівська колонізація в УСРР.

Львів, 19. квітня 1927.
II.

„Треба і надалі продовжувати нашу роботу в справі об'єднання грудящих ріжних національностей“ — сказав Чубар і тим самим за- казав, що нема на ріжничій Україні таких відокремлених територій, які заселялиб суцільною масою ви- ключно самі греки, німці, поляки чи молдовани. Переважно живуть вони всуші з українцями і само життя так їх об'єднувало з україн- ською більшістю, що вони вже за- тратили у великій мірі признаки своєї національної відрубності, во- ни мусіли прирівнюватися до окружуючої їх більшості. Якщо деякі з них ще встоялися перед цілковитою асиміляцією, то допо- могла їм у тому передовсім відмін- на релігія. Психікою та побутом вони стали українцями, а багато з них прийняло навіть українську мову за свою. Отже те „об'єднання“ від- бувалось само собою, натурально. Здавалось би, що непотрібно бу- лоб творити тепер окремих терито- ріальних одиниць та республік для них, а то тим більше, що переваж- но творять їх комуністи штучно. Але творять у тій вірі, що це при- ниниться до тим сильнішого „об'єд- нання“ трудящих ріжних національ- ностей“. А воно осягає якраз зовсім протилежну ціль! Ось у недавню утвореній автономній молдавській республіці відсотково молдаван значно менше від українців, а ці останні становлять там релативну більшість. Те саме є у мархлев- ському польському районі на Во- лині, те саме і в новоутвореному, жидівському, т. зв. сейде-минувів- ському районі на Херсонщині. Самозрозуміло, що українське насе- лення сходиться у таких районах на задній план та мусить підпорядко- вувати себе і свої інтереси меншо- стевій „більшості“. Шож до жи- дівського району, то жидівська „більшість“ виявилася в ньому саме наслідком теперішньої колонізації, отже зовсім штучно. Здається, що ніодин нарід у світі не в силі себе до тої міри ярко протиставити окружуючій більшості як жиди. А тому не дивно, що штучне творен- ня жидівських районів чи округів серед ріжничого українського на- селення стрінулося з яскраво нега- тивним відношенням.

Знаціоналізувавши торговлю, роз- бивши дрібний, домашній про- мисл, що давали екзистенцію пере- важаючій масі жидівського населен- ня міст і довівши таким чином те населення до цілковитої руїни та крайньої нужди по містах, комуністи мусіли знайти для нього бодай ілю- зоричні перспективи рятунку. І най- шли їх у колонізації. Це було для них тим легше, що колонізацію на- вязали фінансувати закордонні, пе- реважно американсько-жидівські ко- мітети, які потворилися там для ря- тунку zagrożеної комплексперимента- ції по містах і містечках України та білорусі екзистенції спродстаризо- ваного до найдаліших меж жидів-

ського населення. Чужий капітал, вложений в загосподарювання ши- роких і вільних просторів україн- ського чорнозему, був і є для ко- муністів дуже побажаний. Україн- ський безземельний селянин, не ма- ючи ніякої допомоги ні від держа- ви ні від посторонніх закордонних чинників не міг все одно тієї віль- ної землі обробити та обсіяти, бо не мав чим. Ось і пішли більшо- вики на експеримент з жидівською колонізацією. Вони пішли навіть на утворення окремої жидівської республіки у тих колоністів, але покищо тільки теоритично.

„Ті товариші, — казав про те Чубар — що були на IX-ому з'їзді рад, пам'ятають, що на одно з запитань, чи можна буде утворити єврейську республіку, я дав відповідь, що з принципового бо- ку це можливо. Цю мою відповідь широко використав дехто і тут у нас і закордоном. Для цього пустили чутки, що всі вільні землі на Україні радянська вла- да передає жидам, а українців переселює до Сибіру. Це брехня! Ще до війни у- країнське селянство виїздило до Сибіру, до Канади, на Далекий Схід і инш., бо в деяких районах України було тоді дуже густе населення, а тоді здається, жидам землі не давали.“

Отже принципово утворення жи- дівської республіки можливе, але практично ні. Це виходилоб з на- ведених слів Чубаря висказаних у поважному поденервуванні. Шож до обставини, що мовляв, і перед війною українські селяни з перена- селених околиць їхали за землею на Сибір, до Канади та на Далекий Схід, то це правда. Але правда й те, що їхали туди не тому, що туди було їм найкраще їхати, а тому, що на Україні землі для них не було, бо теперішні вільні землі бу- ли тоді в еликими поміщицьки- ми лятифундіями. Колиж тепер ті землі стали вільними, то належа- лоб їх віддати передовсім у руки українських селян. Самже Чубар каже, що на Поділлі та Волині ви- падає на квадратний кільомертер аж 116 до 120 душ населення. Чо- муж з тих перенаселених територій не спровадити всіх мало і беззе- мельних селян на вільні землі? По- селюють же на них жидів і австрій- ських німців і аж з Канади спрова- джують баптистів. А поселяють тому, що жиди дістають зпоза кор- донів, а німці та баптисти приво- зять зі собою потрібний на кольо- нізацію капітал.

Та всеж цікаво, як тепер пред- ставляються підсумки колонізації вільних українських земель. Про те теж говорив у своєму експозе Чу- бар, бажачучи цифровими даними ослабити невдоволення з приводу жидівської колонізації. Отже до тепер переселено на вільні землі 41 тисячу дворів, а в тім 3,339 жидів- ських. На 1,700.000 гектарів, при- значених під колонізацію передано жидам уже 125 тисяч, а в тім 100 тисяч гектарів „корисної землі“ — каже Чубар — і 25 тисяч синіх пісків для того, шоби закладати виноградники, шоб жиди викор- стали допомогу, шоб її трудове жи- дівство дістає зза кордону від ріж- них організацій“.

В тойже час виїхало на Сибір 2600 українських дворів, а в тому році має їх ще виїхати 13.500. Ті цифри говорять самі про себе. Ви- стане їх поставити побіч себе а до того повести порівняння з жидів-

ського жидівського населення на Україні і самим лише українським безземельним сільським пролетарі- том, що тепер наймитус та чекає землі як спасення. Бож треба знати, що на Сибір і Далекий Схід мо- жуть їхати за землею тільки такі селяне, що тут її мають за мало, але які всеж мають інвентар, живий та мертвий і значний запас готівки. Ті, що нічого не мають не можуть навіть на Сибір їхати. І вони най- митують навіть у жидівських кольо- ністів та незаможничають на хва- лу комлади. Бо й якже? Якщо не сталоб по українських селах неза- можників і взагалі безземельних пролетарів, то на кім опиралась би радвлада? Інша річ з жидами! Зруйнувавши їх матеріальні підста- ви по містах, комуністи беруться їх рятувати тепер колонізацією за чужі капітали, які вони у себе так дощентно знищили. Найгірше вихо- дять на тому наші селяни, а в май- бутності ще гірше можуть вийти жиди.

При тому не можна поминути ще одної важної обставини в тій справі. Якимиж ріжниками показують себе жиди? Ми знаємо з історії про одного російського „самодержав- ного імператора“, який теж кольо- нізував жидами вільні землі, про що напевно знає і Чубар, але з того нічого не вийшло. Жиди показали себе нездатними до управи рілі. Це й зрозуміле, бож жиди в своїй пе- ревазі взагалі нездатні до важкої фізичної праці. Так аложилися для них історичні обставини. І тепе- рішні жидівські колоністи під ні- яким оглядом не стоять на висоті свого завдання і не дуже перейма- ються „землеробством“. Про те делікатно натякає теж сам Чубар.

„Землю надається тому — каже він — хто її обробляє, а хто здає її в аренду (!), а сам живе в місті та торгує, або щось ін- ше робить, від тих землю дове- деться відібрати, незалежно від то- го, до якої національності вони належать. І тому я хочу під- креслити твердо, шоб се- лянство не піддавалося на цю брехню, що жидам да- ють землю тому, що жидів- ство у нас має дуже велику силу“.

Ось чому жидівська республіка можлива покищо тільки в теорії, а не в практиці, дарма, що якби та- ка повстала, то стягнулаб до СРСР величезну масу жидівського капі- талу, якого так дуже потребують ко- муністи.

Те, що вони досі зробили для жидів на Україні під покришкою „найсправедливішої“ нібито націо- нальної політики є медвежою при- слугою для жидів. Очевидно, що відповідальність за її наслідки спа- де виключно на них. Замість „об- єднування“ національностей, вони в даному випадку ширять серед укра- їнського населення страшну расову ворожнечу! Ось і єдині наслідки їхньої експериментальної політики.

В. М.

Пам'ятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посылати до Центробанку (Львів, Ринок ч. 10. I. пов.) на щадничу книжечку ч. 7910.

За океаном.

Проти єп. Богачевського.

З американської „Свободи“ до- в'ємось, що боротьба між амери- кансько-українським громадянством і єп. Богачевським та гуртком його прихильників продовжується. Після того, як єп. Богачевський „викляв“ з церкви організаторів церковного з'їзду в Філадельфії, прийшла черга й на тих священиків, що важилися виступити прилюдно проти його осо- би і його „політики“, зажадавши в Ри- мі його відкликання. Першою жерт- вою терору єпископа впав відомий громадянин і священик, о. мітрат д-р Йосиф Жук, що є тепер гр.-кат. парохом в Карнері Па, якого єп. Богачевський суспендував. Шож з того вийде, не знати, бо громада Карнері поставилася мужно за сво- їм парохом, а до того внесла спра- ву до суду, шоби привернути церк- ві в Карнері назад права, застере- жені нам в унії з Римом, себто шоби церкву і церковне майно привернено назад на виключну власність громади вірних. Невже нема нікого, що міг би спинити цю боротьбу, що погамував би єпископа Богачевського?

Майже одночасно з тим суспен- дуванням о. д-ра Жука появилася комунікат „виклятого“ церковного комітету для оборони української гр.-кат. церкви в Злучених Держ- вах, що подає зводомлення з засі- дання комітету в дні 16. м. з. 3 то- го комунікату довідуємось, що ак- ція проти єп. Богачевського охопи- ла сливе всі гр.-кат. парохії. Чима- ло церков розпочало вже судові кроки, шоб перебрати церковне майно на виключну власність гро- мади, або шоб вивести місце тро- сти єпископів Богачевському. В деяких парохіях процес уже скін- чився — всюди перемогою паро- хіян. Комітет заповідає, що він не спічне, поки не буде відкликаний єп. Богачевський, якого, як пода- ється в комунікаті, українська емі- грація не признає і переходить над його розпорядками до дневного порядку. Бо єпископа Богачевсько- го — читаємо в комунікаті — „ми всі оскаржуємо, що нехтує наш об- ряд, що помітус демократичними установами, що виступає проти на- ших американських та українських ідеалів, що своєю безсердечністю, зарозумілістю і браком християн- ської любови відіпхнув від себе увесь наш свідомий і чесний загаль“. Кінчиться комунікат тям, що укра- їнська еміграція визов єп. Богачев- ського приймає, а всіх так чи інак- ше покараних ним священиків під- тримає.

З Українського Народнього Союзу.

Найбільша українська допомо- га організація в Америці: Україн- ський Народний Союз, приступає до будови сиротиниці для своїх членів, на що збирає жертви по своїх численних відділах і між по- одиночками членами. Досі зібрано на будову сиротиниці 25.000 дола- рів. У. Н. Союз має тепер (з кінцем лютого) 31.411 членів, у тому числі 19.519 старших і 11.892 дітей. Вла- сне майно Союзу анносіть прибли- зо 1.750.000 доларів.

ЗАМІТКИ І ВІДГУКИ.

Довкола Українського Церковного З'їзду і майбутності православної церкви під Польщею.

Заповіджене на 3 і 6 червня ц. р. з'їздин Українського Церковного З'їзду відбиває вже широким відгомном в пресі. Особливо цікавляться злиттями в православної церкви і християнської теперішній уряд і його голову консервативні органи київського „Слово" і краківський „Час".

Разумуючи з національними рухами в православній церкві, київський орган зазначається над можливостю поділу православної церкви на три національні церкви: українську, білоруську і руську (московську). Очевидно, православна церква має значіння для вишесказаних консервативних тіл як елемент державного порядку, як передаточний пункт польської державної влади у тріохміліонну православну масу. Організацію православної церкви в Польщі перебудовано на основі руської національної єдності і на основі єрархічного абсолютизму на зразок католицької церкви, що є заперечення принципу соборності цієї церкви. Тепер сильно почав розриватися національно-релігійний рух в православної церкві, який підтримує ті принципи, що лежать в основі організації цієї церкви. Розвиток національного руху на північно-західних українських землях спричинив пробудження національної свідомості серед православної духовності. А що керівники православної церкви зайняли вороже становище у відношенні до того руху, то він постійно зростає, впливаючи у такі форми, які загрожують єдності церкви. Шкож торкається національного руху в православної церкві на білоруській території, то тут невеличку роль грає національна свідомість. За те більшу роль грають політичні й утилітарні моменти. Руське або зрусифіковане духовенство заважає, що в один прекрасний день воно може перейти в ролі пастиря без стада. Лякаючись цієї небезпеки, те духовенство починає впадати в білорусі. Однак — на думку „Слово" — ця метаморфоза руського духовенства на білорусів не треба надавати більшого значіння, бо напруження національного почуття серед білоруських мас і навіть інтелігентів далеко не дорівнює напруженню національного почуття серед українців.

З огляду на ті два фактори пробудження українського і пробуджуючогося

білоруського національно-релігійного руху державно-польської ділки — на думку „Слово" — повинні зайняти до цього руху означену позицію. Перш усього годиться зупинитися на тому, що лежить в інтересах польської держави: чи одна православна церква, чи розділена на три національні руську, українську і білоруську. Описи годяться висвітлити, котра з тих двох концепцій збереже „сильну і незалежну церкву в Польщі, бо не може бути двох думок, що сильна і незалежна церква є в інтересах держави". Розуміється, при вирішенні цього питання треба брати на увагу й інтерес населення. Однак при неосторожному вирішенні питання легко створити штучний національний рух. Тоді головним чином руське духовенство поставиться в таке положення, бо воно буде примушене вибрати собі нову національність.

В тому випадку православна церква в Польщі з обличчям руської національності, себто найближчих у відношенні до держави, втрапить зміст свого існування з огляду на недовіду парафіян руської національності.

Отже вирішення цього питання слід поставити в залежність від того, в якій мірі зможуть до польської держави поставитися та чи інша національність.

Складний питання православної церкви займається і краківський „Час" і то у зв'язку з Українським Церковним З'їздом. З огляду на те, що акція в напрямі українзації православної церкви ведеться ніби то при допомозі політичної агітації, справа плутається, а часом доходить і до сутичок, як це нпр. сталося у Володимирському Соборі. Ясно, що боротьба буде вестися далі. Церковна єрархія, ніби то не виступаючи проти українського руху, бажає зберегти єдність православної церкви. Досі їй це вдавалося, та не знає, що буде в будучині. Є це справа поважного значіння, до якої не можна ставитися байдуже. З огляду на характер православної церкви великий голос в цій справі матиме уряд. В інтересах держави не є боротьба з українською мовою в церкві, однак не є в її інтересах й анархія у внутрішній церковній Польській уряд міг би відіграти тут рішучу роль, колиб він мав означену програму в цій справі.

Реферуючи голоси обох консервативних органів, варшавська „За Свободу" стверджує, що їх висновки сходяться в головній точці:

*Geisterstimmen zu vernahmen.
Musst du in der Stille lauschen;
Lauter reden sie im Stillsen,
Als in Sturm — und Wetterrauschen.*

Ту силу самотності відчув і Іван Франко, коли представив душевний стан Мойсея:

„Обгорнула мене самота
Як те море безкрає
І мій дух мов вітрило її
Подих в себе збирає".

Не лиш творчі теоретичні гадки ростуть на самоті, але і голос совісті стає сильніший і воля набирає твердості та рівноваті. На самоті людина немочіть мусить призадуматися над своїми ділами і вчинками, провітрити свої наміри і рішення, як вивовнила заповіді Божі і людські, словом чи задоволення Бог і люди з нього і він сам зі себе:

„І ворухнеться в серці грижа:
Може я тому винен
Може в заповіді Твої
Не справляю як повинен?"

„І ось сумнів у душу мені
Тисне жало студене
О Всесильний озвися, чи ти
Задоволений з мене?"

І пророк Осія (2, 14) коли думав над моральним упадком Ізраїля, не знайшов іншого виходу, як тільки: Поведу його на самоту говорити йому до серця.

Голос совісті стає могутніший, коли є не лише внутрішній, але і зовнішній спокій. Тоді будяться гуманні почуття, ніжні зворушення серця, тоді чує людина і голос Божий у своєму внутрішньому. Зразкова є подія з життя старозавітного пророка Іллі, що на горі Хорив не серед вихру і бурі, блискавок і грому, але в леготі вітру має доглу-

шестість повзавлялої перлини в Польщі повинна бути збережена за всяку ціну. То лежить в інтересах польської держави, говорить згадав газети. То лежить і в інтересах самої церкви, додамо ми. Внесення чисто політичної, вузької національної колотні в церковну ограту нам видається незвичайно небезпечним і шкідливим, а беручи на увагу нову тактику більшовиків, які сьогодні повоюють на соціально-революційну при допомозі всяких шовінізмів, той національний шовінізм особливо небезпечний в Польщі все одно по якій стороні він не процітатиме: по стороні пануючої національності чи по стороні національних меншостей. Святий замічає „Кур'єр Польський", газета якраз найбільш прихильно (?) настроєна до українців що шовінізм і більшовизм то два бруни одного і того самого зародка сучасності".

Полемізуючи з польськими консервативними органами, російський орган зазначає, що тільки викрелена „синадально-консисторський" режим православної церкви готова сповняти всі прикази світського правління. Тому краще було би, щоб польське правління, зберігаючи автокефалію і єдність православної церкви, не вмішувалося до її внутрішнього життя.

Поки-що уряд повинен тільки піддержувати авторитет православної церкви, прихильно ставитися до її потреб і боронити її перед воєвоначними настроями „славянських народностей", що входять в її склад, а згодом все якось уложиться.

Православна церква в Польщі територіально і щодо числа визнається та парадій є в 78%, церквою українською. На 1.400 всіх парафій 1.100 знаходиться на українській національній території. Коли якась територія має 78% однорідного населення, то не вважаючи на решту 22% іншонаціонального населення, вона без сумніву є суцільною національною територією (78-відсотковою) більшістю. Так само повинно бути і з православною церквою в Польщі. Вона повинна бути українською церквою. Вона, маючи переважачою більшість українських визнається, повинна мати й українське духовенство, українську церковну єрархію, вона по духу і змісті повинна бути українською, розуміється, полишаючи означену автономію іншонаціональним визнається православна. Тимчасом вплив українців в православної церкві є мінімальний, або майже нічий, а її зміст і дух є московсько-польський. По своїй організації і політичній тенденції та церква є польською, щодо складу духовенства, церковної єрархії і національного характеру вона є

російською. Отже рішучий вплив у православної церкві належить чинникам, що або є природними її противниками або грають в ній тільки капальницько-созачну роль. Православна церква в Польщі матиме для переважачої більшості з визнання, матиме для українського населення.

Рішачою перевага польсько-російського впливу в православної церкві може бути піднята українським національно-релігійним рухом. Тому й не диво, що обоє консервативні чинники стали такі віддані а приводу наміченого Українського Церковного З'їзду. Бажаючи зберегти свій „стан посівання", вони всякими засобами протиставлять українській акції. Не дивом полемізують з римськими соціалістами, бо зовсім природно, що в інтересах воюючого латинізму лежить збереження теперішнього стану в православної церкві, бо її єрархія, нічим не зв'язана з народом, мусить бути орудами польської політики, а одночасно невдоволення населення (на такого стану спричинить анархія в православної церкві, а тимчасом створить трігочий терен для латинізаційної акції. Тому то обоє унітарно-католицькі органи в *conditio sine qua non* ставлять збереження „єдності" православної церкви після сивчення „автокефалії".

Також російська сторона оборони з польське становище, виступаючи проти національних змагань українців у церковній сфері, називаючи їх промовою українського шовінізму, передвістником більшовизму. Отже російський шовінізм, продовжений в православної церкві на українській території і в інтересах польської держави і єдності церкви, але пригноблення цієї церкви вимоги і потреб переважачої більшості населення є шовінізмом, що посприяє більшовизму.

Очевидно, не будемо полемізувати з варшавською експозитурою шовіністичної Росії, бож це на ніщо не призведе. Українське національно-релігійне рух розвивається. Його вже ніщо не стримає. Православна церква мусить стати українською організаційною установою по духу і по змісті; інакше вона може втратити зміст свого існування.

Н. І.

Пам'ятаймо! Рідна Школа — це не рідня фортеця, це великий замітний добі виховання!

О. пр. ІОСИФ СЛІПІЙ.

Самота.

II.

Та в чім саме лежить творча сила самоти? Світовий гамір, спільне життя виснажує ум, вичерпує духовні сили. Радше бере, чим дає, бо нема часу на застанову, а навпаки є нагоди до поверховності, покус і промахів. Вже Сенека сказав: „Сильні разів пішов а межі люди, вертав все менше добрий". Богато позитивок всотується мимовільно в душевний організм, зростається з ним і тяжко їх відігати виділити і позбутися. Серед безвинної зміни вражіння нема змоги утвердити свою ціль, критично приглянутися втертим поглядам і добути енергії на самостійність. Коли взяти до того під увагу перевагу технічної культури в нинішнім світі з її поспіхом і неспокоєм, це наче в калейдоскопі одно вражіння затирає друге і не творить є умі людини твердої основи, то часове затишшя і призадуми стають тим кончеючі. Це наглядно відчуває кожний умово працюючий у великим місті — і старається в ряди „оди вирватися на самоту, щоб у спокої свої нерви.

Отже тому самота така потрібна і тому зробила собі рекламу найвищої школи. Там поволі можуть розвиватися і дошпівати гадки, там небо стає ясніше і невидимий світ ясно осяє видиму дійсність. Там душа дістає належне покінчення і підноситься до високого лету. Гарно це висловив Вільгельм Вебер:

*„Einsamkeit ist Seelennahrung;
In der Stille kommt dem Geiste
Rechte Geistesoffenbarung."*

хуватися Господньої мови. Сю сцену переніс Франко на Мойсея і так її віддав:

„І з тривогою слухав Мойсей
Пітьми й блискавок мови,
Ні, не чути ще серцю його
У них гласу Єгови.

І реву над горами грім
З жаху біжить волос,
Завмирає серце в грудях — та ні
Не Єгови се голос.

Поміж скелі завилі вітри,
Іх серпенті нуті
Клішать душу, мов стогін, та в них
Не Єгови не чути.

Та ось стихло, лиш води джорчать
Мов хтось хлипає з жалю;
З теплим леготом запах потог
З теребінт і мігдалю.

І в тім леготі теплім була
Тасинича мови
І відчула її серцем Мойсей,
Се говорить Єгова."

Галас то ворог застанови і глибокої думки. Досадно сказав це Ніцше: „Der Lärm tötet den Gedanken".

Несталий, плиткий і винуджений чоловік не буде мати нахилу до самоти і буде все діяючою відчувати її тягар. Такий характер буде почувати себе нещасливим, коли прийде до нього призадуматися і вглубитися в себе. Як для великого духа, каже Smiles, самота є животним джерелом, так для малих є вона мукою.

Самота є подібна до вогню. Хто вміє з нею обходитися, той викристанє її для збереження і усвоєння себе, хто ні, того вона зруйнує. Хтось влучно замітив, що самота може зробити з людини худобу. Вона є тільки середником до

ціль, радше негативним чинником при праці і поправі. Вона сама не виховує і не піднесе людини, але і неї треба відлучити високий божественний зміст. І мізантроп є самітний і втікає від людей, бо думає, що кожний зв'язок з ними уладить його і затемнить „правдиве зерцало" духа. Безцільне відлучення божественного створює самотність і самотність, розливає духа, збиває терпеливість і почуття обов'язку любови ближнього, розкладає гордість, а уява може пограбувати в найогидніших образах і представити їх в чарівнім виді.

І як пустиня має з одної сторони свої принади, так з другої сторони не треба забувати на велике безвідда, нагальні зміни температури і посків заметілі, страшні громи і розбишачі ватаги, які можуть знищити людину. Подібно і самота має свої скелі і пропасти, над котрими треба обережно і вміло пройти. Найстрашніше і найнебезпечніше на самоті це бути безділним. Хто на самоті віра крім праці вкладає в молитву і всюдиприсутність Бога, та самота виставляє її себе не жу. Така самота виставляє її себе не життя духа. Вміти бути самотним це одна з головних наук. Першу сім молода людина, якщо не має те знання, знає рідняду духу почується шаленою.

Правда, людина є суцільним еством і не повинна тікати від товариства але з другої сторони вона має обов'язок берегти і плавити свою індивідуальність. Тому з одної сторони, уединення в згоді і виставляти їй, рідняду і згоді і виставляти себе, щоб вона не втратила або знівечила. Лише так можна сказати є дверми небес — *ascendit in coelum*.

Львів, 4. квітня 1927.

[illegible]

„OLKA“

ебуденні танці! здібності порожать для цієї молоденської адепти театруального мистецтва злісно як найкращі ваді. Як її п'яне повісти — це хіба найкраще знає її батько д-р. Стадний, якому й добре відомі небезпеки серед нікитів.

Усі інші представники мовних ролі (за-мітний імпресаріо — Неделко) достроились складно до цілоти, так, що гучні оплески дуже численно зібраної публіки були низкаом повного задоволення і сердечного признання для гри цього артистичного тубця.

Дальші вистави мають відбуватися в залі „Богателі“. Тепер черга на постійність і витривалість у так гарно початій праці, а успіх буде певний!

Д-р М. Волошин.

З концертової салі.

Шевченківське свято дівочих шкіл УЛТ.

Молодь приватних дівочих середніх шкіл УЛТ. ім. Т. Шевченка святкувала у великій салі „Народного Дому“ в понеділок 11. квітня цього року пам'ять 66-их роковин смерті Тараса Шевченка концертом, про який можна сміло сказати, що перейшов міру значущих шкільних шевченківських свят. Не маємо на думці писати критичні чи навіть рецензії про кожну з 11-тих точок програми, але підкреслити треба, що дуже численно зібрана добірна публіка виносла з цього концерту вишай-кращі враження. Усе, з чим доводилось нам стрітнутись у той сиклптийний вечір — стояло під знаком культури. І гарно при-брана салі та естрада з бюстом Тараса, і мила уважливості комітетових до входя-щих запрошених гостей, і той справжній не повосенний, а ширий літський і соціалі-зацийський серед загальноконцертуючих дівчаток — усе те складалося на безпрецен-дентну, але тим кращу, справді гармо-нічну цілість.

У сольових продукціях запрезентували доі прегарні голосні матеріали сопрані-стка Б. Маламич і альтістка Е. За-рицька. Природне вирівняння у всіх ре-страх, легкість емісії і металічний звук голосів обох молоденських співачок про-сто предестинують їх до дальшого си-стематичного вишколення. Пів фортепіані звертали на себе увагу своєю музикаль-ністю і ніжністю О. П'ясецька й Окса-на Федак, як у сольовій грі, так і в аккомпаніментах до солоспівів, скрипо-вого сола та хорів — а їхню працю ді-лили удачно І. Старосольська і Я. Герасимович. Скрипкове солю С. Хи-тик потвердило що надії, покладає на цю молодшу скрипачку, можуть справди-тись. І не диво, бож усі вгадали адепти — це дітя музикальних, інтелегентних ба-тьків, а надто учениці Вишого Музичного Інституту — де їде поважна і совісна праця над музичним підготуванням елса-ок.

Крім декламаторок з маркитною інди-видуальністю (В. Ревенко і С. Ори-жик), також і мавеньке дівчатко зі школи мрав, що з трудом видрапалося на ансо-ний ступінь естради — в зворушливий спосіб віршиком віддало честь нашому Генію. Хоря підготували і гарно вивели професори мп. В. Козак і І. Грини-вський. Слідна була їхня солідна, збійна і фатова праця, як при вишо-веної, так і в інтерпретації поодиноких творів („За Дорошенка нашого пана“).

Свято закінчилося відспіванням гімну „Ще не вмерла Україна“ до якого приду-чилися з одушевлення ціла привапа пу-бліки.

Концерт почався точно в заповіджений годині. Точка слідували по собі складно, без зайвих павз. Хоря доволі чисельні, виходили й уставлялись на естраді скоро і спрочно. Поведення учениць було під кожним оглядом вирване. І якщо в цих школах у всьому панує такий лад і така культурна дисципліна, то УЛТ, сповни-є під ту пору як не найкращу місію і чи не найважшу працю для нашого народу.

Д-р В. М.

† Посмертні згадки.

Анна 1. м. Мельник, 2. м. Грабар господарка в Бутках, померла 22. марта в 70. році життя. Похоронена належала до свя-дих крутків нашого селіства і власною, тяжкою працею дала своїм дітям 2-рою Мех. Мельникові і д-рою Стеф. Грабареві університетське освітання. Хай веждя буде її пером!

Марцель Лаврівський смеритований польовий маршалок-четар (Feldmarschal-letnant) бувшої австрійської армії, помер в 70. році життя у Відні. Похоронений по-ходить зі священничої родини, був братаком пок. Юліана Лаврівського. Служив в укра-їнських полках, переважно в Перемислі і в Ярославі. Відзначався тактом, чесним характером і великою любовію до свого рідного українського народу. Похорони відбуваються в четвер для 21. квітня у Відні, Вілла Йому пам'ять!

спеціальний магазин панчохопних виробів, набувають корисно велику партію ПАНЧІХ, рукавичок і скарпи-ток, продає їх по небувало низьких цінах.

1836 9-15

ОПОВІСТКИ.

Товарний перемисловий україн-ської Гімнізації з 1907 р. 1. 20-літній понатуральний візд відбувається в Пе-ремислі 7. червня 1927. Зголошуватися до тов. Антопа Прокопа, канд. ада. Пере-мисль, канцелярія ад- д-ра Черлунчаке-вича. — С. Карпак, А. Поокін. 1674 2-7

Безплатний підготувальний курс до аступного іспиту до 1. кл. української гімназії улажує від половини мая до кінця червня філія Учительської Громади в Станіславові. Устні і письмєнні зголо-шення приймє до кінця квітня проф. д-р Сава Никифоров, куд. Липова 44. 2-3

Замість візця на домовину бл. п. Те-одора Стрільницького зложив дир. Савич на Рідну Школу 10 зол.

Вила жерти на будову дому „Українського Актора“ у Львові. Збірник підчас учительської конференції в Радеківі 40 зол., збірка в кооперативі в Радеківі 6 зол., п. Бучало — Коасне 650, пушка театру Союзу Артистів 9152, дохід з вечерини в Лалочині 395. Тиждень Актора; збірник під церквами у Львові 450 зол. 43 сот., збірник підчас вистави Есп. муха: у Львові 4023, в Клепарові 750, в Терно-полі 52, в Золочеві 46, в Рогатині 28, в Коломиї 3313, в Коломиї під церквою 72, в Городені 26, в Сятині 26, збірки на ву-лицях Станіславові 8126, листи: Тернопіль 53, Борщів 4250, Любачів (д-р Станько) 14, Сокаль (п. Л. Горбачевський) 2150, Мости великі (п. І. Вертипорох) 2350, Грималів (д-р Олішник) 2, Ходорів (д-р Стооніш-кий) 10, Калущ (п. Чопітов) 8816, Рава руська (п. Мосора) 2130, Галич (д-р Ле-паклюк) 5250, Делятин (п. Бехматюк) 13, Богородчан (д-р Когут) 7, Нез-лодовий Театр дохід з „Маланки“ 1280, п. Олексин 6, Народна Гостиниця 50, Кооператива Український Театр у Львові 100, разом 152778 зол. Гроші в сумі 16257 амер. доларів зложєні на вкл. книжечку Дістра ч. 13768. Всім Вп. жер-тводавцям сердечну подяку складає Союз Дістра Українського Театру. Мистецтва у Львові: Шеремєта голова, Краснопера се-кретар. 1988

Тов. „Львівський Воїн“ відспіває в велику патицію для 22. квітня п. р. о год. 430 пополудни в першій св. Юра Страсні псалми: 1) Бортнянського „Благодарний Іосиф“, 2) Живий в поміщи Вишнього“, 3) „Гласом моїм“, 4) Азієла: „Вечери Таока тайня“, 5) Бортнянського: „Скажи ми Господи кончину“. Добровільні датки на допомогу політ. в'язням. 1977

Порядок Богослужень в семи-нарський церкві у Львові в страсний тиждень. Помеділок, второк, се-реда — Літургія Пржеблещенних Ла-діа, четвер рано Богослуження в архи-катедо. храм, в попол. 530. Стрести Гос-подні, п'ятниця год. 9. перед пол. Ве-ликі Часа, год. 11. Вечерня, год. 615 Над-гробна Утрєня. 1986

ДРІБНІ ОГолоШЕННЯ.

ІДЕАЛЬНА ПАСТА до зубів КРЕМ ПЕРЛОВИ Ігнатович Львів, 956116-7

2 ЗОЛ. коштує срібний ланцюшок на шнур у Мандля, Коперника 14. 1773д 2-7

ЛЮКОМОБІЛІ парові, трансмісії, млин-ські і каміні машини, машини до об-роблювання дерева і металів, доставляє: І. Шу ма и, Львів, Городецька 2 Б. (біля малаго театру) телефон 41-47. 1884-410

ВІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ І СРІБНІ ВИРО-БИ продає за готівку і на рати від де-сятків літ в цілій краю злісна фірма Іван Сальтєрєвх Львів, Марійська па. 5. 18736 4-10

ВІЗ ЗИСКУ продєє на сьятя фірма „Маз“ Палська 27, жіночі панчохи, мужські, діточі, реформи, рукавички. 1982 2-3

МАШИНИ до писання першорядних си-стем, нові і ужиані з письмом україн-ським і польським, оказіно продєє Ю. Ломата, Сєвєвича 9, тел. 28-70. 1883 6-10

ПРЕМІЮ сакточну 2 м. кухонних ручни-ків або 2-метрову фіранку одержати кожний при закупі від 20 зол. з велико-го транспорту безплатних матеріалів вес-няних і літніх „Галицький нагазник новостай“. Львів вул. Галицька 13. 1985 1-3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редація не відповідає.

Спеціаліст недуг легінів, серця і жолудка

д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46. Переселателів Рентгенм. 12-25

Телефон 834.

РИНОК 35

біля Мар. Торговлі.

Наймодніші матеріали мужеські і жіночі

у великій виборі на весняний і літній сезон поручає від 91 літ істнуючий склад сукна

Іван Валлях і Син

1673, РИНОК 33.

Ціни низькі! 1897 3-6 Ціни низькі!

Впр. Отців Парохів

що улажують місії, просить двох інвалі-дів УГА, які займаються продажою делю-ціоналів, ласкаво повідомити їх, бодай два тижні наперед про речинє місії на адресу: П. Якім у Залітоні п. Підліски малі, та в цей спосіб помогти своїм людям в чесний спосіб заробити собі на прожиток. 1-1

Звідомлення

Львівський склад Патефонів

ТАКОЖ

ґрамофонових плит і складових частей

1978 перенесено 2-2

до фірми ГУРСЬКІ І ВІТЕК

склад ґалатерійних товарів

площа Марійська ч. 5.

ЦУКОРНЯ

„ПЧІЛКА“

Львів, РИНОК 27.

поручає на сьятя свої цукорняні

вироби. 1973 3-4

Замовлення виконєє солідно і дешево.

Писипайте передплату!

ЧЕКОЛЯДА „ОПТИМА“ 1673 найліпша 17-7

ЗАМОВЛЯЙТЕ ЗАМОВЛЯЙТЕ

замітні НОВОСТИ української літа-ратури, що появились в останніх днях

Білецький Л.: Основи літературно-матювої критики 20л. 17-20

Евєс: Віскупати 2л. 20

Гребінка: Чайковський, повість з малюнками Холодного 8л.

Лєвицький-Нечуй: Микола Джеря повість із вступом і повсьєн-нями А. Крушельницького 2л.

Архипенко: Поступове Пасхичи-тво 244 ст. друку, 174 ілюстр. 7л.

Халіда Едіб: В огні, повість 4л.

Чай овський: Панич, повість 3л.

На бажання висиласмо каталог літе-ратурних новин з Вєл. України.

Книгарня Наук. Т-ва ім. Т. Шевче-на у Львові, Ринок ч. 10. 1983 24

Весняні Плащі, костюми, весняні

цецилія ГАН,

Львів, площа Смолян ч. 1а, проти міна Марусанька. Полекші в сьятя.

Приймає також замовлення з власної про-1729 несених матеріалів. 10-18

ІНСТИТУТ DE BEAUTE

перший фємі-ерсько-перукарський салєон для Пана Че-саня, ондульовання і водна ондульов, са-жі електричні ліня, стрижєння волосся а la garcon, геніювання волосся у всіх лірах. Випоз. перук на маскерад. Львів, Личаківська 19. Позір на фірму! 1990 34

Любимцям доброго пива

поручається

Львівське ПИВО

Львівське Товариство Акційних Броварів

1987 1-1